

[Gunnar Fog-Petersen.]

loven foreslaas Systemet med Dagsbøder indført, og det er jo ikke noget nyt for vort Vedkommende, ogsaa det kan vi billige. Der er rejst en meget stærk Kritik mod Bestemmelsen i § 51, Stk. 4, der fastslaar, at Regeringen ved kongelig Anordning kan udstrække Systemet til alle andre Love, hvorefter Bøde kan idømmes. Paa Forhaand vil jeg ikke være betænkelig derved, da der jo i Loven gives nærmere Regler for Systemets Anvendelse, men jeg vil gerne i det Udvalg, hvortil Lovforslaget antagelig henvises, have Lejlighed til nærmere at drøfte ogsaa denne Side af Sagen.

De fleste af Ændringerne i Straffeloven af 15. April 1930 gaar i en anden Retning end den, vi, der i 1930 fandt, at Straffeloven paa mange Omraader var lovlig skrap, havde kunnet ønsket.

I de første Dage af August 1914 vedtog Rigsdagen et lille Straffelovstillæg, der satte streng Straf for den, som offentlig beskrev danske militære Anlæg eller overtraadte Forbud, der var udstedt i Anledning af Statens Neutralitetsforanstaltninger. Dette Tillæg blev optaget i Straffeloven af 1930 som blivende Bestemmelser. Det er den gældende Straffelovs § 104, hvis Strafferammer her udvides. Det foreliggende Lovforslag om Ændringer i og Tilføjelser til Straffeloven vil jeg ogsaa betragte som en Situationslov, fremsat paa en Baggrund, der desværre har ikke saa lidt Lighed med den Tid, jeg før nævnte. En Del af de Bestemmelser, som nu foreslaas, vil — derom følger jeg mig overbevist — sandsynligvis ogsaa gaa over til at blive vedvarende i vor Straffelovgivning, maaske vil dette dog ikke gælde dem alle. Der er her flere og mere vidtgaende Bestemmelser, end der blev foreslaaet i 1914. Dette har sin Aarsag i, at Tiden nu, ud over de mere akutte Situationer, stadig truer med at antage en meget voldsom Karakter, den har sit særlige Ansigt, sit særlige Væsen, idet der i den politiske Kamp inden for vort Lands Grænser har vist sig Metoder og Fremgangsmaader efter direkte Forbillede udefra, Metoder og Fremgangsmaader, som man, saa sent som i 1930, da vi sidst her i Tinget behandlede Straffelovgivningen i Almindelighed, end ikke kunde tænke sig Muligheden af at anvende i den politiske Kamp. Det kan ikke nægtes, at der paa adskillige Omraader i den gamle Straffelov savnes Bestemmelser, afpassede efter de nye Metoder og den særlige Mentalitet, sædvanlig dansk Tankegang og dansk Mentalitet fuld-

kommen fremmedartet, som har baaret disse Metoder frem.

Nu er det ikke min Opfattelse, at et Demokrati som vort, hvis det angribes og trues, endsige hvis det som Følge af saadanne Trusler og saadanne Metoder skulde begynde at vakle, da kan stives af ved Hjælp af Straffebestemmelser. Jeg anser det for fuldkommen udelukket. Skulde det komme saa vidt, at et Demokrati behøvede skrappe Straffebestemmelser for overhovedet at kunne opretholdes, var det allerede færdigt. Hvis Demokratiet ikke ved sine Handlinger, og ved at lære Befolkningen at paaskønne disse Goder — ved sin Aand, sagt under eet — kan udelukke disse farlige Aandsretninger og selv er i Stand til at holde dem borte, er der ikke noget at stille op, saa hjælper en Straffelov ikke. Hvis et Demokrati bliver angrebet af en eller anden Sygdom til Døden, vil Brugen af skærpede Straffebestemmelser snarere fremme end hindre Afslutningen. Men vort Demokrati er ikke sygt til Døden, det er sundt, selv om det som andre levende Skabninger har visse Svagheder og Fejl, og det er saa stærkt, at det kan beslutte, ogsaa gennemføre, at holde Orden i sit eget Hus. Til dette Formaals Fremme — og alene for saa vidt de sigter dertil — er Straffebestemmelser berettigede, ogsaa ændrede Straffebestemmelser, og kun i dette Formaals Tjeneste bør de bruges, thi Maaden, hvorpaa en Straffelov praktiseres, er det væsentlige, det afgørende. Jeg vil derfor ved denne Lejlighed advare imod, at nye Straffebestemmelser, der kan være nødvendige til Ordenens Opretholdelse, bliver opfattet som en Spore til øget Nidkærhed hos Minister, Politi eller Domstol. Det gælder her som ved al Børneopdragelse: man skal ikke diskutere for meget, man skal ikke skændes for meget, man skal fremfor alt lade det ligegyldige ligge, man skal have enkelte Principper, som skal fastholdes, den størst mulige Frihed, Æresfølelsen skal kun værges, naar alle venter det, man skal ikke tjavte, men skal man slaa, skal man slaa haardt, som det hedder i vor jyske Nationalsang: Først naar der er Nød paa Færde — nøj' paa Færde, saadan kan det maaske ogsaa forstaas —, naar det gælder noget, kommer Jyden ud af Døren, og han gaar ikke ind igen, før det onde er drevet paa Flugt; hvis der stadig raabes Halløj, vil ingen tage Hensyn dertil, naar det virkelig gælder. Hvis skærpede Straffebestemmelser noget Sted skulde blive opfattet som